

Steds paa den Ejendom, hvor Tilvirkningen foregaar, fabrikere eller forhandle Margarine". I sidste Stykke af § 11 gives der Høkerne Ret til at forhandle Margarine og Margarineost. Da der nu er mange Høkere og ogsaa Købmænd paa Landet, som „tilvirke Smør til Salg“, blive disse ved Bestemmelsen i § 10 affaarne fra at nyde Gavn af Bemyndigelsen i § 11, naar man lader sidste Stykke af § 10 staa uforandret. Derfor foreslaar Udvalget, at de to Ord i sidste Stykke af § 10 „eller forhandle“ udgaa, saa at de, der „tilvirke Smør til Salg“, kun blive affaarne fra at fabrikere Margarine. I første Stykke af § 11 er der foreslaaet, at Forbrugsforeninger skulle være undergivne denne Lovs Bestemmelser for Forhandlere af Margarine, Oleomargarin og Margarineost. Det ere de ikke nu, og og da der ikke er oplyst noget om, at den hidtilværende Ordning har afdækket Misbrug, saa har, skønt enkelte Medlemmer vel egentlig være mest tilbøjelige til at slutte sig til § 11 uforandret, hele Udvalget dog været entigt om at foreslaa at blive ved den bestaaende Lovs Bestemmelser. De virkelige Forbrugsforeninger vil jo sige dem, der ikke handle med Fikse-Medlemmer.

Ændringsforslag Nr. 11 til § 14 er kun en Redaktionsændring, som følger af Ændringsforslaget til Østeparagraffen, og Ændringsforslagene Nr. 12 og 13 til § 17 ere ligesaa egentlig nærmest kun Redaktionsændringer, ja Nr. 12 gaar ud paa at indføre Overtrædelse af et eventuelt Forbud mod Udførsel af Margarineost under samme Straffebestemmelse som i Lovforslaget er sat for Overtrædelse af et eventuelt Forbud mod Udførsel af Margarine. — Ændringsforslag Nr. 13 er en Følge af Ændringsforslaget under Nr. 12. — Saa har jeg kun et Ændringsforslag tilbage at omtale, nemlig Nr. 14 til § 20. Der har Udvalget delt sig i et Flertal, rigtignok et stort Flertal, og et Mindretal. Det er med Hensyn til Lovens Varighed. Flertallet finder, at da Meningerne endnu ere meget delte om, hvordan Sagen helst skulde ordnes, og da man endnu langt fra kan overse, hvorledes Sagen vil udvikle sig, og da der endelig ogsaa er Bestemmelser paa Lovforslaget, f. Eks. Udførselsbestemmelser, som man ikke finder rigtig har hjemme paa en endelig Lov, saa finder man ikke, det er rigtigt allerede nu at gaa til en endelig Lov. Man finder det heller ikke rigtigt hvert Aar eller hvert andet Aar at drøfte denne Sag. Man finder det passende at foreslaa, at denne Lov skal gælde i 5 Aar. Det eneste Argument, jeg kan tænke mig for en endelig Lov, er det, at saa bli-

ver man fri for i en længere Aarrække at beskæftige sig med denne Sag. Men heller ikke dette er sikkert. Fordi der bliver vedtaget en endelig Lov, kan Sagen jo godt til enhver Tid blive taget op igen, og det er endog saa muligt, at man, naar man gaar til en femaarig Lov, bliver fri for at beskæftige sig med Sagen i en længere Aarrække, end naar man gaar til en endelig Lov. Thi vedtager man det første, er det temmelig sikkert, at man i de 5 Aar ikke kommer til at beskæftige sig med Sagen. Ved en endelig Lov er der derimod snarere en Mulighed for, at man ikke en Gang vil lade fem Aar gaa hen, inden man vil tage Sagen frem igen. Og ere Forholdene uforandrede, naar de 5 Aar ere gaaede, er det naturligvis meget let at forlænge den da bestaaende Lov atter paa 5 Aar eller endnu længere, eller at gaa til en endelig Lov.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig paa Udvalgets — og for det sidste Ændringsforslags Vedkommende paa Flertallets Vegne — at anbefale Tinget at stemme for de foreliggende Ændringsforslag.

Rosen: Da alle Udvalgets Medlemmer paa en heldig Maade ere bleve enige om samtlige Bestemmelser i selve Lovforslaget, er der ingen Anledning for mig til at sige noget videre om dem, end hvad den ærede Ordfører har udtalt. Jeg skal kun gøre den almindelige Bemærkning, at enkelte Medlemmer af Mindretallet kun nødvendig ere gaaede med til enkelte af de Ændringsforslag, som ere foreslaaede, men at vi dog have fundet, at man godt kan forsvere at gaa med dertil for at opnaa den Enighed, som nu heldigvis er opnaaet. En saadan Enighed har desværre ikke kunnet opnaas om Varigheden af denne Lov. Vi have ment, at der ikke var den allermindste Grund til nu igen at indskrænke denne Lovs Varighed, som det er foreslaaet af Flertallet, til 5 Aar. Vi have ment, at Kravene nu efterhaanden fuldstændig have viist, hvad der behøves i denne Sag, og at Lovforslaget med de Ændringer, som Udvalget har foreslaaet, nu vil faa den Form, som efter vor Dom kan anses for gavnlig og nyttig og for tilfredsstillende i en længere Aarrække. Skulde der komme Forhold til Stede, som gjorde enkelte Forandringer i Loven nødvendige og ønskelige, kan man jo vedtage saadanne Forandringer, enten Loven er varig eller ikke, og hvad hjælper det at give Loven en Varighed af 5 Aar? Saadanne Forhold kunde ligesaa godt indtræde i Løbet af de 5 Aar, som efter de 5 Aars Slutning. Vi mene altsaa, at der